

**ת"פ 19202/01/11 - מדינת ישראל נגד ד. דדון השקעות בע"מ, ח.פ.
דקל דדון**

בית דין אזורי לעבודה בירושלים
ת"פ 19202-01-11 מדינת ישראל נ' ד. דדון השקעות
בע"מ ואח'

בפני: כב' השופטת רחל בר"ג-הירשברג
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ד. דדון השקעות בע"מ ח.פ.

514092907

2. דקל דדון ת.ז. 062849948

הנאשמים

גזר דין

1. בחודש ינואר 2011 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום אשר ייחס להם עבירות רבות. הנאשם כפר בכל עובדות כתב האישום והתיק נקבע להוכחות. בישיבת בית הדין מיום 10.1.2012 הודיעו הצדדים על הסדר אליו הגיעו ולפיו יימחקו עיקר העבירות שיוחסו לנאשמים בכתב האישום המקורי. העבירה שנתרה ביחס לנאשמת 1 הנה עבירה של אי מסירת תלושי שכר לעובד, עבירה לפי סעיפים 24(א) ו- 25ב(א)(1) לחוק

**הגנת השכר, תשי"ח - 1958 (להלן: חוק הגנת השכר).
לנאשם 2 יוחסה עבירה של הפרת חובת הפיקוח לפי
סעיף 26 לחוק הגנת השכר. בהמשך הודו הנאשמים
בביצוע העבירות והורשעו בעבירות שיוחסו להם (ראו:
פרוטוקול ישיבת בית הדין מיום 19.11.2013).**

**2. בשלב הטיעונים לעונש הסבירה המאשימה, כי
אפשרה לנאשמים לחזור למסלול המנהלי לגבי כל
העבירות שיוחסו להם בכתב האישום המקורי, למעט
העבירות בהן הורשעו הנאשמים. המאשימה לא
הבהירה מדוע עמדה על המשך ניהול ההליך דווקא
לגבי העבירות האמורות.**

**בכל הנוגע לעונש שיש לגזור על הנאשמים, עמדה
המאשימה על החשיבות שבמסירת תלוש שכר לעובד
וציינה כי במקרה דנן מדובר במספר עובדים.
המאשימה לא טענה למתחם הענישה הראוי בעבירות
בהן הורשעו הנאשמים, אלא רק הפנתה לעניין ת"פ
(באר-שבע) 31434-05-11 מדינת ישראל נ' מפעלי**

נייר ירושלים (21.8.13) שם נקבע, ביחס לעבירות אחרות, מתחם של בין 25,000 ₪ ל 75,000 ₪. ביחס לנסיבות המקרה דנן, טענה המאשימה כי מאחר והנאשמים לא מסרו תלושי שכר לשבעה עובדים, הרי שהקנס המכסימלי שניתן להשית על הנאשמת 1 הנו מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) כפול מספר העובדים, ומחצית מקנס זה לגבי הנאשם 2. נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם 2, עתרה המאשימה לתשלום מחצית מהקנס המכסימלי.

3. בשל סערת רגשות אליה נקלע הנאשם 2 במועד הטעונים לעונש, לא הצליח הנאשם 2, שייצג בשלב זה (בלבד) את עצמו ואת הנאשמת 1, לטעון לעונש. אשר על כן ועל דעת המאשימה אפשרתי לנאשם 2 להגיש את טיעוניו בכתב. הנאשם 2 עמד על כך שסיים לאחרונה לרצות עונש של מאסר, אותו ריצה בדרך של עבודות שירות, בגין עבירות על חוק התכנון והבניה. כן

עמד על כך שהוא נמצא בקריסה כלכלית ובכלל זה הוא חייב לנושים שונים סך של כ - 2,000,000 ₪, וכי לנוכח כל האמור מצבו האישי קשה ביותר.

4. ביום 10.1.2012 פורסם ב"רשומות" תיקון מס' 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: התיקון לחוק) בדבר "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה". בהתאם להוראת התחולה, "תחילתו של חוק זה שישה חודשים מיום פרסומו" והוראותיו "יחולו על הליכים שביום התחילה טרם ניתנה בהם הכרעת הדין". בהתאם, ונוכח מועד מתן הכרעת הדין בהליך זה - חל על ענייננו התיקון האמור. (על עקרונות התיקון ראו לדוגמא ע"פ (עליון) 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.13)).

5. כידוע, מהווה תלוש השכר כלי מרכזי למימוש זכותו של העובד לזהות את מרכיבי שכרו ולוודא שזכויותיו משולמות לו כדין (על חשיבותו של תלוש שכר ראו למשל: ע"ע (ארצי) 184/09 קרבצ'נקו - חברת

השמירה בע"מ (18.12.2011)). תלושי השכר מאפשרים גם למדינה לאכוף את חוקי העבודה השונים.

בקביעת מתחם הענישה הראוי יש לקחת בחשבון את תכלית סעיף 24 בחוק הגנת השכר, כמפורט לעיל, ואת הצורך להרתיע מעביד מלהפר את חובתו למסור לעובדיו תלושי שכר העומדים בתנאי החוק. מנגד, בכל הנוגע לנאשם 2, יש להביא בחשבון שמדובר באדם פרטי (להבדיל מתאגיד), וככזה ההכבדה הכספית עליו עלולה להיות משמעותית. כן יש לשקול את העובדה, כי עבירה על סעיף 25 בחוק הגנת השכר מהווה עבירה של אחריות קפידה.

6. כאמור, הצדדים לא הפנו למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשעו הנאשמים. בשים לב למהות העבירה ולפסיקה הנוהגת בעבירות אחרות על חוקי העבודה (וראה ההפניות בעניין מפעילי נייר לעיל), הריני קובעת כי מתחם הענישה הראוי הנו בין

25%-75% מהעונש המכסימלי לעבירה.

בכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה יש להביא בחשבון שמדובר באי מסירת תלושי שכר למספר עובדים, כנטען על-ידי המאשימה.

7. על פי הוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין יש לגזור את העונש מתוך מתחם הענישה הראוי בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בענייננו מוסכם על הצדדים, כי הנאשם 2 שרוי במצב כלכלי קשה ביותר. בנוסף לכך, התברר במהלך ההליך, כי העבירות בוצעו במסגרת עסק אותו הפעילו הנאשמים שלא כדין. בגין כך, הוגש כנגדם כתב אישום (ת"פ 19202-01-11). על הנאשם 2 נגזרו בבית משפט השלום 8 חודשי מאסר. הנאשם 2 ערער על הרשעתו ועל העונש שנגזר עליו (ע"פ (י-ם) 28759-10-11). בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם 2 והעמידו על 6 חודשי מאסר שירוצו

בעבודות שירות, בין היתר, בשל העובדה שהמערער הפסיק את פעילות העסק. כן התחשב בית המשפט המחוזי בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, ובכלל זה העבודה שמדובר בצעיר שניהל אורח חיים נורמטיבי ונישא אך לאחרונה, ואשר תומך כלכלית בהוריו על רקע מצבם הרפואי והעובדה שאמו נכה ומרותקת לכסא גלגלים.

בנסיבות מיוחדות אלה, ובפרט מהנסיבות שצוינו על-ידי בית המשפט המחוזי, יש לקבוע כי העונש הראוי במקרה זה הנו ברף התחתון של מתחם הענישה.

8. אינני מקבלת את טענת המאשימה לפיה ניתן לגזור על הנאשמים עונש בגין ביצוע שבע עבירות על חוק הגנת השכר. מכתב האישום עולה, כי המאשימה ייחסה לנאשמים ביצוע של עבירה אחת על החוק. כך לדוגמא בסעיף 4 לכתב האישום נכתב כי הנאשם 2 לא עשה כל שביכולתו "למנוע את ביצוע העבירה" (ההדגשה לא במקור, ר.ב.ה.). בדומה, בפרק הוראות החיקוק

ולגבי שני הנאשמים מדובר בביצוע עבירה אחת. ייתכן ובנסיבות אלה ניתן היה לייחס לנאשמים ביצוע שבע עבירות ואולם משהדבר לא נעשה, אין המאשימה יכולה לעתור לכך בשלב הטיעונים לעונש.

במאמר מוסגר יוער, כי בסעיף 40יג(ב) לחוק העונשין ובהתייחס לגזר דין ביחס למספר אירועים קבע המחוקק, כי לאחר קביעת מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד עומדות בפני בית המשפט שתי אפשרויות - האחת, גזירת עונש נפרד לכל אירוע. השנייה גזירת עונש כולל לכל האירועים. גם אם ניתן היה להתייחס לכתב האישום כמייחס לנאשמים שבע עבירות - וכאמור לא כך הוא - הרי שמבין שתי האפשרויות נכון יהיה לגזור על הנאשמים בתיק זה עונש כולל ביחס לכל העבירות בהן הורשעו, כאשר ברי כי יש בכך כדי להקל עימם. זאת משמדובר במסכת עבריינית אחת המצדיקה עונש כולל וכאשר בנסיבות התיק דנן גזירת עונש נפרד לכל עבירה תביא לתוצאה של עונש חמור

יתר על המידה.

9. בהתחשב בכל האמור לעיל, ובתוך כך במכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשמת 1 קנס בסך 7,300 ₪ שישולם לא יאוחר מיום 1.8.2014.

על הנאשם 2 אני גוזרת את העונשים הבאים: קנס בסך של 3,700 ₪ שישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.2014 ואילך. בנוסף לכך יחתום הנאשם 2 על התחייבות בסך 50,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירה על חוק הגנת השכר, וזאת למשך 3 שנים. החתימה תתבצע לא יאוחר מיום 1.7.14.

10. לבקשת הנאשם ועל דעת המאשימה, כפי שבאו לידי ביטוי בפרוטוקול ישיבת בית הדין מיום 6.2.2014, ובשים לב לנסיבות המיוחדות בתיק זה, יישלח גזר הדין לצדדים בדואר רשום.

11. **זכות ערעור:** לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים מיום שיומצא גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ד, 21 מאי 2014, בהעדר הצדדים ויישלח אליהם בדואר רשום.